

Mitja katsoo peilistä tyttöä, itseään. Hänen ihonsa on vaalea, ohut, läpikuultava. Sinipunaiset verisuonet mutkittelevat hänen silmäluomillaan. Oikean silmäkulman alapuolella on mustelma, samoin kuin poskella hieman leuan yläpuolella. Tummansiniset, isot silmät, vaaleat taipuisat ripset, tuomitsevat lapsekkaita kasvoja. Mitja inhoaa lasta kasvoillaan, hän toivoo sen menevän pois. Hän riisuutuu tärisevin käsi. Vaatteiden alla on muotoja, vyötärö ja rinnat. Tiimalasi, se on hänen vartalonsa muoto. Mitja astelee halki jättimäisen, kullanhoidon kylpyhuoneeseen. Hän polvistuu kylpyammeen eteen, jäiselle lattialle. Mitja värähtää ensin lattian kylmyyttä, mutta tottuu pian. Hän vääntää pureskeltujen kynsien pyörentämällä sormillaan hanan kuumalle, kaikista kuumimmalle. Vesi purskahtaa kohisten hanasta, kunnes osuu ammeen pohjaan, josta se pärskähtää reunoille tanssahtelemaan. Mitja odottaa siinä hetken, katsoen kuinka amme täyttyy höyryävällä vedellä. Hän sulkee hanan, ja kokeilee sormellaan vettä. Kuumaa, polttavaa, liian kuumaa. Mitja kampeaa itsensä ylös maasta. Ensimmäinen jalka, sitten toinen. Yksi ruumiinosa kerrallaan; hän sulahtaa veteen. Ammeesta roiskuu ulos vettä hänen painonsa myötä. Kuuma vesi parantaa kipeitä lihaksia, puhdistaa haavat. Mitja vetää henkeä ja painaa päänsä veteen. Vesi poistaa melun, ajatukset, kaiken turhan. Hän avaa silmänsä. Maailma veden yläpuolella on valoa, ei mitään muuta kuin valoa. Vesi hellii häntä, saa olon tuntumaan melkein... Ajattomaksi. Vaaleita laineilevia hiuksia, jotka kelluvat vedenpinnan alapuolella, liplattaa hänen vieressään. Jokainen raaja on painoton, vesi hidastaa liikkeitä, painottomia raajoja ja painotonta ajattelua. Hän ei halua nousta, ei enää koskaan. Jossakin kaukaisuudessa, elämän toisella puolen, jossakin veden tavoittamattomissa ovi paukahtaa kiinni. Mitja kuulee sen silti, heikosti, mutta todellisempina kuin mikään pitkiin aikoihin. Hän nousee ammeesta huohottaen. "Lyxx sanoi olevansa poissa huomisaamuun asti. Tuo ei voi olla hän. Kuka ihme se voi olla?" Hän ajattelee hermostuneisuuden kasvaessa sisimmässään. Mitja nousee mahdollisimman varovaisesti ammeesta. Kylmyys luo kalvon kaikelle mikä ei ole enää vedessä. Saippualta tuoksuva kylpyhuone tuntuu täyttyvän pelon makeankirpeällä hajulla. Hän tarttuu kultaissa naulassa roikkuvaan yksiväriseen pyyhkeeseen vasemmalla kädellään, ja oikealla hän kietoo sen ympärilleen. Mitja ryntää uteliaisuuteen yhdistyvän pelon ohjissa lukitun oven luo. Hän avaa lukon, oven ja jää katsomaan tyhjää asuntoa suu auki. Varjojen, iso asunto on tyhjiä. Ei henkeäkään. Ei äännähdystäkään. Yhdestä, suuresta, katosta lattiaan ulottuvasta, leveästä ikkunasta paistavat iltapäivän hämärässä kaupungin ja autojen kirkkaat valot. Muuten asunto on sieluttoman autio. Minimaaliset pinnat, valkoinen ja harmaa, varjoiset nurkkaukset, se kaikki aivan tyhjää. Mitja ei osaa tehdä mitään muuta, kuin tuijottaa kulmat painautuneina tavoittelemaan silmien hämmentynyttä ilmettä ympäristöön. Suu hieman raollaan, sekä kädet lämmittämässä olkapäitä. Hän kääntyy takaisin kohti kylpyhuoneen ovea. Kun hän asettaa kätensä kahvalle, kuuluu jotakin. Mitja kääntyy katsomaan pelottomana, adrenaliinilla herkutellen, siitä rohkeutta takoen. Ajatus viipaloi hänen päätään: "Naurunhymähdys?" Hän kuulee itsensä sanovan: "Onko täällä joku?" Hänen karhea kurkkunsa ei suostu sanomaan lausetta loppuun, vaan viimeisen sanan kohdalla se räjähtää, eikä koskaan viimeistele itseään. Ei vastausta. Varjotkaan eivät liiku, eivät vaihda paikkaa. Mitjaa ärsyttää lapsellinen käytöksensä. Ihan kuin siellä oikeasti voisi olla joku! Hän kääntyy taas ovelle. Kylmänväristys kulkee selkärankaansa pitkin hänen koskettaessaan kahvaa. Läsnaolon tunne on käsinkosketeltavissa. Läsnaolo on kuin se ilma jota hän hengittää. Näkymätön vaikkakin koko ajan tiedossa. "Jos täällä on joku tule esiin NYT! Tule esiin tai minä... Minä... Minä..." Hiljainen nauru, pojan, tai nuoren miehen nauru. "Tai sinä mitä? Teet jonkun ninjan liikkeen tuolla pyyhkeelläsi? Sori vaan, ei vakuuta minua." Mitjan siihen asti pelon avulla voimistettu adrenaliini ryöppy saavuttaa huippunsa. Sydän hakkaa vimmatusti, perhoset lehahtavat

vatsaan, tuo ääni... Hän tuntee kuinka poskensa kuumenevat. Mitjaa ärsyttää, tunkeilija ei missään nimessä saisi häntä tuntemaan itseään näin alastomaksi. Hän yrittää suunnata katseensa pojan – miehen – ääntä kohti. Mitja nielaisee, hengähtää syvään, ja niin pilke on palannut hänen silmäkulmaansa.